

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่อง การใช้เกมเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนคำยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษา ค้นคว้าเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย พุทธศักราช 2551

2. หลักการสอนภาษาไทยระดับประถม

2.1 ความมุ่งหมายของการสอนภาษาไทย

2.2 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

2.3 การวัดและประเมินผล

3. หลักการใช้ภาษาไทย

3.1 คำควบกล้ำ ร ล

3.2 รูปวรรณยุกต์

3.3 คำที่ไม่ประวิสรรชนีย์

3.4 สระเปลี่ยนรูป

3.5 สระลดรูป

4. การเขียนคำ

4.1 ความหมายของการเขียน

4.2 จุดมุ่งหมายของการเขียน

4.3 ความสำคัญของการเขียน

4.4 สาเหตุและผลเสียของการเขียนคำผิด

5. เกมประกอบการสอนภาษาไทย

5.1 ความหมาย

5.2 ประเภทของเกม

5.3 ประโยชน์ของการนำเกมมาใช้ในการสอน

5.4 เทคนิคและวิธีการนำเกมมาใช้

5.5 กติกา

6. แนวคิดทฤษฎีและจิตวิทยาที่เกี่ยวข้อง

7. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย พุทธศักราช 2551

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2551, หน้า 1-5) ได้จัดทำหลักสูตรกลุ่มสาระภาษาไทยเพื่อที่ครูจะได้แนวทางในการจัดกระบวนการเรียนการสอนนักเรียนซึ่งครูจะเห็นถึงกรอบการเรียนการสอนว่า นักเรียนเมื่อจบชั้นประถมศึกษาแล้วจะได้รับความรู้อะไรบ้าง ดังนี้

ความนำ

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจการงานและดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่างๆ เพื่อพัฒนาความรู้ ความคิดวิเคราะห์ วิจัยและสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางสังคมและเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี ชีวิตทัศน์ โลกทัศน์ และสุนทรียภาพ โดยบันทึกไว้เป็นวรรณคดีและวรรณกรรมอันล้ำค่าภาษาไทยจึงเป็นสมบัติของชาติที่ควรค่าแก่การเรียนรู้ เพื่ออนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป

ธรรมชาติ / ลักษณะเฉพาะ

ภาษาเป็นเครื่องมือใช้สื่อสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันและตรงตามจุดหมายไม่ว่าจะเป็นการแสดงความคิด ความต้องการและความรู้สึก คำในภาษาไทยย่อมประกอบด้วย เสียง รูปพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และความหมาย ส่วนประโยคเป็นการเรียงคำตามหลักเกณฑ์ของภาษา และประโยคหลายประโยคเรียงกันเป็นข้อความ นอกจากนี้คำในภาษาไทยยังมีเสียงหนักเบา มีระดับของภาษา ซึ่งต้องใช้ให้เหมาะสมแก่กาลเทศะและบุคคล ภาษาย่อมมีการเปลี่ยนแปลงตามกาลเวลา ตามสภาพวัฒนธรรมของกลุ่มคน ตามสภาพสังคมและเศรษฐกิจ การใช้ภาษาเป็นทักษะที่ผู้ใช้ต้องฝึกฝนให้เกิดความชำนาญไม่ว่าจะเป็นการอ่าน การเขียน การพูด การฟัง และการดูสื่อต่าง ๆ รวมทั้งต้องใช้ให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางภาษาเพื่อสื่อสารให้เกิดประสิทธิภาพและใช้อย่างคล่องแคล่ว มีวิจารณญาณและมีคุณธรรม

วิสัยทัศน์

ภาษาเป็นเครื่องมือของคนในชาติเพื่อการสื่อสารทำความเข้าใจกันและใช้ภาษาในการประกอบกิจการงานทั้งส่วนตน ครอบครัว กิจกรรมทางสังคมและประเทศชาติ เป็นเครื่องมือการเรียนรู้ การบันทึกเรื่องราวจากอดีตถึงปัจจุบัน และเป็นวัฒนธรรมของชาติ ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาไทยจึงต้องเรียนรู้เพื่อให้เกิดทักษะอย่างถูกต้อง เหมาะสมในการสื่อสาร เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ แสวงหาความรู้และประสบการณ์ เรียนรู้ในฐานะเป็นวัฒนธรรมทางภาษาให้เกิดความชื่นชมซาบซึ้ง และภูมิใจในภาษาไทย โดยเฉพาะคุณค่าของวรรณคดี และภูมิปัญญาทางภาษาของบรรพบุรุษที่ได้สร้างสรรค์ไว้ อันเป็นส่วนเสริมสร้างความงดงามในชีวิต การเรียนรู้ภาษาไทยย่อมเกี่ยวพันกับความคิดของมนุษย์ เพราะภาษาเป็นสื่อของความคิด การเรียนรู้ภาษาไทยจึงต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนได้คิดสร้างสรรค์ คิดวิพากษ์วิจารณ์ คิดตัดสินใจแก้ปัญหา และวินิจฉัยอย่างมีเหตุผล ขณะเดียวกันการใช้ภาษาอย่างมีเหตุผล ใช้ในทางสร้างสรรค์ และใช้ภาษาอย่างสละสลวยงดงาม ย่อมสร้างเสริมบุคลิกภาพของผู้ใช้ภาษาให้เกิดความน่าเชื่อถือและเชื่อถือด้วย

ภาษาเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การอ่าน และการฟังเป็นทักษะของการรับรู้เรื่องราว ความรู้และประสบการณ์ ส่วนการพูดและการเขียนเป็นทักษะของการแสดงออกด้วยการแสดงความคิดเห็น ความรู้และประสบการณ์ การเรียนภาษาไทยจึงต้องเรียนเพื่อการสื่อสารให้สามารถรับรู้ข้อมูลข่าวสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถเลือกใช้คำ เรียบเรียงความคิด ความรู้ และใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามกฎเกณฑ์ ได้ตรงตามความหมาย และถูกต้องตามกาลเทศะ บุคคล และมีประสิทธิภาพ

ภาษาไทยมีส่วนที่เป็นเนื้อหาสาระ ได้แก่ กฎเกณฑ์ทางภาษา ซึ่งผู้ใช้ภาษาจะต้องรู้และใช้ภาษาให้ถูกต้อง นอกจากนี้วรรณคดีและวรรณกรรม ตลอดจนบทร้องเล่นของเด็ก เพลงกล่อมเด็ก ปริศนาคำทาย เพลงพื้นบ้าน วรรณกรรมพื้นบ้าน เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมซึ่งมีคุณค่า การเรียนภาษาไทยจึงต้องเรียนวรรณคดี วรรณกรรม ภูมิปัญญาทางภาษาที่ถ่ายทอดความรู้สึกลึกซึ้ง ค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณี เรื่องราวของสังคมในอดีตและความงดงามของภาษาในบทประพันธ์ทั้งร้อยกรองและร้อยแก้วประเภทต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความซาบซึ้งและความภูมิใจในสิ่งที่บรรพบุรุษได้สั่งสม และสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน

กรอบสาระการเรียนรู้

ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้ต้องมีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง

การอ่าน การอ่านออกเสียงคำ ประโยค การอ่านบทร้อยแก้ว คำประพันธ์ชนิดต่างๆ การอ่านในใจเพื่อสร้างความเข้าใจ และการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ความรู้จากสิ่งที่อ่าน เพื่อนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน

การเขียน การเขียนสะกดตามอักขรวิธี การเขียนสื่อสาร โดยใช้ถ้อยคำและรูปแบบต่างๆ ของการเขียนซึ่งรวมถึงการเขียนเรียงความ ข้อความ รายงานชนิดต่างๆ การเขียนตามจินตนาการ วิเคราะห์วิจารณ์ และเขียนเชิงสร้างสรรค์

การฟัง การดู และการพูด การฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ การพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก พูดลำดับเรื่องราวต่างๆ อย่างเป็นเหตุเป็นผล การพูดในโอกาสต่างๆ ทั้งเป็นทางการ และไม่เป็นทางการ และการพูดเพื่อโน้มน้าวใจ

หลักการใช้ภาษาไทย ธรรมชาติและกฎเกณฑ์ของภาษาไทย การใช้ภาษาให้ถูกต้อง เหมาะสมกับโอกาสและบุคคล การแต่งบทประพันธ์ประเภทต่างๆ และอิทธิพลของภาษาต่างประเทศ ในภาษาไทย

วรรณคดีและวรรณกรรม วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมเพื่อศึกษาข้อมูล แนวความคิด คุณค่าของงานประพันธ์ และความเพลิดเพลิน การเรียนรู้และทำความเข้าใจบทเห่ บทร้องเล่นของเด็ก เพลงพื้นบ้านที่เป็นภูมิปัญญาที่มีคุณค่าของไทย ซึ่งได้ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณี เรื่องราวของสังคมในอดีต และความงดงามของภาษา เพื่อให้เกิดความซาบซึ้งและภูมิใจ ในบรรพบุรุษที่ได้สั่งสมสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน

คุณภาพผู้เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง ข้อความ เรื่องสั้นๆ และบทร้อยกรองง่ายๆ ได้ถูกต้อง คล่องแคล่ว เข้าใจความหมายของคำและข้อความที่อ่าน ตั้งคำถามเชิงเหตุผล ลำดับเหตุการณ์ คาดคะเนเหตุการณ์ สรุปความรู้ข้อคิดจากเรื่องที่อ่าน ปฏิบัติตามคำสั่ง คำอธิบายจากเรื่องที่อ่านได้ เข้าใจความหมายของข้อมูลจากแผนภาพ แผนที่ และแผนภูมิ อ่านหนังสืออย่างสม่ำเสมอ และมีมารยาทในการอ่าน

ทักษะในการคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด เขียนบรรยาย บันทึกประจำวัน เขียนจดหมาย ลาครู เขียนเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ เขียนเรื่องตามจินตนาการและมีมารยาทในการเขียนเล่า รายละเอียดและบอกสาระสำคัญ ตั้งคำถาม ตอบคำถาม รวมทั้งพูดแสดงความคิดเห็นความรู้สึกเกี่ยวกับ เรื่องที่ฟังและดู พูดสื่อสารเล่าประสบการณ์และพูดแนะนำ หรือพูดเชิญชวนให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม และมีมารยาทในการฟัง ดู และพูด

สะกดคำและเข้าใจความหมายของคำ ความแตกต่างของคำและพยางค์ หน้าที่ของคำ ในประโยค มีทักษะการใช้พจนานุกรมในการค้นหาความหมายของคำ แต่งประโยคง่ายๆ แต่ง คำคล้องจอง แต่งคำขวัญ และเลือกใช้ภาษาไทยมาตรฐานและภาษาถิ่นได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

เข้าใจและสามารถสรุปข้อคิดที่ได้จากการอ่านวรรณคดีและวรรณกรรมเพื่อนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวัน แสดงความคิดเห็นจากวรรณคดีที่อ่าน รู้จักเพลงพื้นบ้าน เพลงกล่อมเด็ก ซึ่งเป็น วัฒนธรรมของท้องถิ่น ร้องบทร้องเล่นสำหรับเด็กในท้องถิ่น ท่องจำบทอาขยานและบทร้อยกรอง ที่มีคุณค่าตามความสนใจได้

หลักการสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษา

ความมุ่งหมายของการสอนภาษาไทย

วรรณิ โสมประยูร (2544, หน้า 193) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายสำคัญในการสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษา คือ เพื่อให้นักเรียนมีทักษะทางภาษา ซึ่งประกอบด้วยทักษะทางการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน สามารถใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือสำหรับสื่อสาร และแสวงหาความรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันจะเป็นประโยชน์เพื่อการดำรงชีวิตของตนเอง และสังคมประเทศชาติ ดังนั้นการสอนภาษาไทยเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวจึงควรมีหลักการที่สำคัญต่อไปนี้

1. ในการสอนภาษาไทยควรนำจุดประสงค์ทั่วไปสอดคล้องทุกครั้งที่มีการเรียนการสอน
2. การสอนภาษาไทยควรคำนึงถึงความพร้อมของผู้เรียน ซึ่งความพร้อมในการเรียนมี 3 ลักษณะด้วยกัน ดังนี้

- 2.1 ความพร้อมในการเรียน จัดว่าเป็นความพร้อมก่อนการเริ่มเรียน
- 2.2 ความพร้อมก่อนเริ่มวิชาจัดว่าเป็นความพร้อมก่อนที่เริ่มต้นเรียนวิชาภาษาไทย
- 2.3 ความพร้อมก่อนเริ่มบทเรียนใหม่ ครูควรนำความรู้พื้นฐานมาเตรียมให้นักเรียนเสียก่อน เมื่อนักเรียนมีความพร้อมในเรื่องพื้นฐานและพร้อมที่จะเรียนแล้ว การดำเนินกิจกรรมการเรียนก็จะบรรลุผลตามที่มุ่งหมายไว้

จากจุดประสงค์ของหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาไทยมีความมุ่งหมายให้ผู้เรียนได้มีโอกาสพัฒนาการทางภาษาในด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน สำหรับด้านการเขียนนั้น การเรียนภาษาไทยจึงควรเน้นสัมฤทธิ์ผลของทักษะการเข้าใจทางภาษา คือ การฟัง การอ่าน และทักษะการใช้ภาษา คือการ พูดและการเขียน จนสามารถใช้เป็นเครื่องมือให้เกิดความเข้าใจแสวงหาความรู้ และมีเหตุผลเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวันอันจะนำไปสู่การมีชีวิตที่ผาสุกในสังคม ซึ่งผู้ที่ทำหน้าที่โดยตรงในการสอนภาษาไทยให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายคือ ครูซึ่งควรตระหนักถึงความมุ่งหมายดังกล่าวเพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนสำหรับวิธีการสอนภาษาไทยให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายคือครูซึ่งควรตระหนักถึงความมุ่งหมายดังกล่าวเพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยขึ้น

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ได้มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงวิธีการสอนที่ทำให้เด็กนักเรียนเกิดทักษะ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ได้ถูกต้องรวดเร็วและสัมพันธ์กันดังนี้

ประดิษณ์นัท อุปรมัย (2529, หน้า 25) ได้กล่าวถึงการสอนภาษาไทยว่า การสอนภาษาไทยจะไม่มุ่งสอนทักษะใดทักษะหนึ่งเพียงทักษะเดียว แต่จะสอนให้นักเรียนมีโอกาสพัฒนาทักษะ

ทางภาษาทั้ง 4 ด้านไปพร้อม ๆ กันโดยอาจเน้นทักษะใดทักษะหนึ่งในการสอนครั้งหนึ่ง ๆ มากกว่าทักษะอื่น ๆ ได้

เพื่อให้การสอนภาษาไทยมีประสิทธิภาพมากขึ้น จึงได้นำวิธีการสอนภาษาไทยโดยใช้ประสบการณ์ทางภาษา ใช้หนังสือเรียน วิธีการทางหลักภาษา และสอนโดยการอ่านหนังสือเป็นรายบุคคล โดยจัดลำดับการสอนไว้ดังนี้

ขั้นที่ 1 การสอนโดยใช้ประสบการณ์ทางภาษาจากหนังสือเรียน

ขั้นที่ 2 การสอนอ่านในใจจากหนังสือเรียน

ขั้นที่ 3 การสอนสะกดคำจากแบบฝึกในหนังสือเรียน

ขั้นที่ 4 การสอนออกเสียงจากหนังสือเรียน

ขั้นที่ 5 การฝึกการใช้ภาษา

ขั้นที่ 6 การจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะทางภาษาและการอ่านเป็นรายบุคคล

ขั้นที่ 7 การสอนซ่อมเสริม

วิธีการสอน หรือกิจกรรมใดก็ตาม ครูจำเป็นต้องฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ให้สัมพันธ์กันไม่ควรแยกเป็นทักษะใดทักษะหนึ่งโดยเฉพาะ เพราะการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันของนักเรียนจำเป็นต้องใช้ทักษะทั้ง 4 อยู่ตลอดเวลา

การวัดและประเมินผล

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ(2551, หน้า 23-25)ได้กำหนดการวัดและประเมินผล การเรียนรู้ของผู้เรียนต้องอยู่บนหลักการพื้นฐานสองประการคือ การประเมินเพื่อพัฒนาผู้เรียนและเพื่อตัดสินผลการเรียน ในการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนให้ประสบผลสำเร็จนั้น ผู้เรียน จะต้องได้รับการพัฒนาและประเมินตามตัวชี้วัดเพื่อให้บรรลุตามมาตรฐานการเรียนรู้ สะท้อน สมรรถนะสำคัญ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนซึ่งเป็นเป้าหมายหลักในการวัดและ ประเมินผลการเรียนรู้ในทุกระดับไม่ว่าจะเป็นระดับชั้นเรียน ระดับสถานศึกษา ระดับเขตพื้นที่ การศึกษา และระดับชาติ การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ เป็นกระบวนการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน โดยใช้ผลการประเมินเป็นข้อมูลและสารสนเทศที่แสดงพัฒนาการ ความก้าวหน้า และความสำเร็จ ทางการเรียนรู้ของผู้เรียน ตลอดจนข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาและ เรียนรู้อย่างเต็มตามศักยภาพ

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ แบ่งออกเป็น 4 ระดับ ได้แก่ ระดับชั้นเรียน ระดับ สถานศึกษา ระดับเขตพื้นที่การศึกษา และระดับชาติ มีรายละเอียด ดังนี้

1. การประเมินระดับชั้นเรียน เป็นการวัดและประเมินผลที่อยู่ในกระบวนการจัดการเรียนรู้ ผู้สอนดำเนินการเป็นปกติและสม่ำเสมอ ในการจัดการเรียนการสอน ใช้เทคนิคการประเมินอย่าง

หลากหลาย เช่น การซักถาม การสังเกต การตรวจการบ้าน การประเมินโครงงาน การประเมิน
ชิ้นงาน/ ภาระงาน แฟ้มสะสมงาน การใช้แบบทดสอบ ฯลฯ โดยผู้สอนเป็นผู้ประเมินเองหรือเปิด
โอกาสให้ผู้เรียนประเมินตนเอง เพื่อนประเมินเพื่อน ผู้ปกครองร่วมประเมิน ในกรณีที่ไม่มีผ่าน
ตัวชี้วัดให้มี การสอนซ่อมเสริม

การประเมินระดับชั้นเรียนเป็นการตรวจสอบว่า ผู้เรียนมีพัฒนาการความก้าวหน้าใน
การเรียนรู้ อันเป็นผลมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนหรือไม่ และมากน้อยเพียงใด มีสิ่งที่จะ
ต้องได้รับการพัฒนาปรับปรุงและส่งเสริมในด้านใด นอกจากนี้ยังเป็นข้อมูลให้ผู้สอนใช้
ปรับปรุงการเรียนการสอนของตนด้วย ทั้งนี้โดยสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

การตัดสินการให้ระดับ และการรายงานผลการเรียน

การตัดสินผลการเรียน

ในการตัดสินผลการเรียนของกลุ่มสาระการเรียนรู้ การอ่าน คณิตวิเคราะห์และเขียน
คุณลักษณะอันพึงประสงค์ และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนนั้น ผู้สอนต้องคำนึงถึงการพัฒนาผู้เรียน
แต่ละคนเป็นหลัก และต้องเก็บข้อมูลของผู้เรียนทุกด้านอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่องในแต่ละภาคเรียน
รวมทั้งสอนซ่อมเสริมผู้เรียนให้พัฒนาจนเต็มตามศักยภาพ

ระดับประถมศึกษา

1. ผู้เรียนต้องมีเวลาเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ ๘๐ ของเวลาเรียนทั้งหมด
2. ผู้เรียนต้องได้รับการประเมินทุกตัวชี้วัด และผ่านตามเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนด
3. ผู้เรียนต้องได้รับการตัดสินผลการเรียนทุกรายวิชา
4. ผู้เรียนต้องได้รับการประเมิน และมีผลการประเมินผ่านตามเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนด

ในการอ่าน คณิตวิเคราะห์ และเขียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ และกิจกรรม พัฒนาผู้เรียน

การให้ระดับผลการเรียน

ระดับประถมศึกษาในการตัดสินเพื่อให้ระดับผลการเรียนรายวิชา สถานศึกษาสามารถให้
ระดับผลการเรียนหรือระดับคุณภาพการปฏิบัติของผู้เรียน เป็นระบบตัวเลข ระบบตัวอักษร ระบบ
ร้อยละ และระบบที่ใช้คำสำคัญสะท้อนมาตรฐาน

การประเมินการอ่าน คณิตวิเคราะห์และเขียน และคุณลักษณะอันพึงประสงค์นั้น ให้ระดับ
ผลการประเมินเป็น ดีเยี่ยม ดี และผ่าน

การประเมินกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน จะต้องพิจารณาทั้งเวลาการเข้าร่วมกิจกรรม การปฏิบัติ
กิจกรรมและผลงานของผู้เรียน ตามเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนด และให้ผลการเข้าร่วมกิจกรรมเป็น
ผ่าน และไม่ผ่าน

หลักการใช้ภาษาไทย

คำควบกล้ำ ร ล

ประเทือง คล้ายสุบรรณ (2531, หน้า 23) ได้ให้ความหมายของคำควบกล้ำ ว่าหมายถึง คำที่มีพยัญชนะสองตัวเขียนเรียงติดกันอยู่ต้นพยางค์ และใช้สระเดียวกัน เวลาอ่านออกเสียงกล้ำเป็นพยางค์เดียวกันเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์นั้นจะผันเป็นไปตามเสียงพยัญชนะตัวหน้า

คำควบกล้ำ มี 2 ชนิด คือ คำควบแท้ และควบไม่แท้

คำควบแท้ ได้แก่ พยัญชนะ ร ล ว ควบกับพยัญชนะตัวหน้า ประสมสระตัวเดียวกัน เวลาอ่านออกเสียงพยัญชนะทั้งสองตัวพร้อมกัน

พยัญชนะต้นควบกับ ร ได้แก่ พร้อม เพราะ ไกร กรอง กรองแครง ขรุขระ พระตรง ครั่ง กราบ โปรด ปรักปรีา ปรับปรุง ครั้นเครง เคร่งครัด ครอบครว โปร่ง

พยัญชนะต้นควบกับ ล ได้แก่ กลบเกลื่อน กลมกลิ้ง เกลี้ยกล่อม เกลียวคลื่น เคลื่อนคล้อย ปลา ปลวก ปล่อย เปลี่ยนแปลง คลุกคลาน เพลิง เพลิดเพลิง คล่องแคล่ว

คำควบไม่แท้ ได้แก่ พยัญชนะ ร ควบกับพยัญชนะตัวหน้าประสมสระตัวเดียวกัน เวลาอ่านไม่ออกเสียง ร ออกเสียงเฉพาะตัวหน้าหรือมีจะนั้นก็ออกเสียง เป็นเสียงอื่นไป เช่น ทรวดโทรม จริงดันไทร สร้าง สร้อย เสริม

รูปวรรณยุกต์

เสนีย์ วิลาวรรณ และ ชัยวัฒน์ สีแก้ว (2544, หน้า 5) ได้ให้ความหมายของรูปวรรณยุกต์ หมายถึง เครื่องหมายที่เขียนไว้บนพยัญชนะ เพื่อให้ออกเสียงสูงต่ำได้ถูกต้อง ตามต้องการ รูปวรรณยุกต์มี 4 รูป ได้แก่

‘ เรียกว่า วรรณยุกต์เอก หรือไม้เอก

๗ เรียกว่า วรรณยุกต์โท หรือไม้โท

๘ เรียกว่า วรรณยุกต์ตรี หรือไม้ตรี

+ เรียกว่า วรรณยุกต์จัตวา หรือไม้จัตวา

วรรณยุกต์มีรูป หมายถึง คำที่มีรูปวรรณยุกต์เป็นเครื่องหมายกำกับไว้บนพยัญชนะถ้าเป็นพยัญชนะต้น 2 ตัว จะวางรูปวรรณยุกต์ที่ตัวหลัง เช่น ช้างน้อย

วรรณยุกต์ไม่มีรูป หมายถึง คำที่ไม่มีรูปวรรณยุกต์กำกับไว้ให้เห็น เช่น ขาด (เสียงเอก)

คำที่ไม่ประวิสรรชนีย์

ประเทือง คล้ายสุบรรณ (2531, หน้า 45) ได้ให้ความหมายคำที่ไม่ประวิสรรชนีย์ หมายถึง คำที่อ่านออกเสียง อะ แต่ไม่เขียน ะ ข้างหลังพยัญชนะต้น เวลาอ่านจะออกเสียง อะ กิ่งเสียง เช่น

ชนิด สนุ่

สระเปลี่ยนรูป

พันธุ์ทิพา หลาบเลิศบุญ และคณะ (2539, หน้า 8) ได้ให้ความหมายของ สระเปลี่ยนรูป คือ สระที่มีการเปลี่ยนรูปเมื่อประสมอักษร

เช่น กั๊บ (ก + ะ + บ)

เจ๊บ (จ + เ-ะ + บ)

เก๊น (ก + เ-อ + น)

สระลดรูป

สระลดรูป คือ สระที่ไม่ต้องเขียนรูปให้ปรากฏ หรือปรากฏเพียงบางส่วน

เช่น ณ (ณ + ะ) งก (ง + โ-ะ + ก)

การเขียนคำ

ความหมายของการเขียน

นักการศึกษาได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ดังนี้

กองทัพ เคลือบพนิชกุล (2542, หน้า 123) ให้ความหมายของการเขียนว่า หมายถึง ทักษะ การใช้ภาษาชนิดหนึ่ง เป็นการถ่ายทอดความรู้ ความคิด จินตนาการ ประสบการณ์ต่างๆ รวมทั้ง อารมณ์และความรู้สึกกับข่าวสาร เป็นการสื่อสารหรือสื่อความหมายโดยมีตัวหนังสือ ตลอดจน เครื่องหมายต่างๆ เป็นสัญลักษณ์แทนถ้อยคำในภาษาพูด เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตามความมุ่งหมาย ของผู้เขียน การเขียนจึงเป็นทักษะที่มีหลักฐานถาวรปรากฏอยู่นาน และงานเขียนจะเกิดผลดีหรือ ผลเลี่ยนนั้น ขึ้นอยู่กับคุณภาพของเนื้อหาและกลวิธีการเขียนของผู้เขียน

สุริวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2540, หน้า 9) ได้ให้ความหมายของการเขียน หมายถึง การแสดงออก ออกเพื่อการติดต่อสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ โดยใช้สัญลักษณ์ ภาษา ตัวอักษรเป็นสื่อเพื่อการ ถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความต้องการของคนให้ผู้อื่นรับทราบ สื่อความคิดหรือข้อมูลทั้งหมด ผู้เขียนต้องถ่ายทอดออกมาโดยผ่านอักษร

สรุปได้ว่า การเขียน คือ การบรรยายความรู้สึก หรือประสบการณ์ที่ได้รับจากการฟัง อ่าน มาเปลี่ยนเป็นสัญลักษณ์ คือ ตัวอักษร เพื่อที่จะสื่อความคิด ความรู้สึก และเรื่องราวต่างๆ ไปสู่คนอื่น ที่พูดภาษาเดียวกัน เพื่อให้เข้าใจตรงตามเจตนารมณ์ของผู้เขียน

จุดมุ่งหมายของการเขียน

การเขียนคำเป็นสิ่งที่จำเป็น และมีความสำคัญในการใช้ติดต่อสื่อสารเมื่อต้องการให้ผู้อื่น รับทราบจึงมีผู้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายการเขียนคำไว้ดังนี้

ผจงวาด พูลแก้ว (2547, หน้า 117) ได้กล่าวไว้ว่า การเขียนนั้นมีจุดประสงค์ ดังนี้

1. อธิบายการเขียนให้ผู้อ่านทราบ
 2. เล่าเรื่องให้ผู้อ่านทราบ เช่น การเขียนประวัติ เหตุการณ์ ประสบการณ์ต่างๆ เป็นต้น
 3. เขียนเพื่อโฆษณาจูงใจ เช่น โฆษณาสินค้า โฆษณาหาเสียง โฆษณาภาพยนตร์ เป็นต้น
- การเขียนประเภทดังกล่าวนี้จะต้องใช้ภาษาให้น่าสนใจ มีความสละสลวย มีแง่คิด สะดุดใจ และไม่เป็นการทักถมผู้อื่น
4. เขียนเพื่อปลุกใจ การเขียนประเภทนี้ อาจจะเป็นในรูปของเพลง บทความ เรียงความ สารคดี และบทละคร เช่น บทความและบทละครพูดในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว เป็นต้น
 5. สร้างจินตนาการ เช่นบทร้อยกรอง เรื่องสั้น นวนิยาย บทละครขึ้นต้น
 6. ล้อเลียนและเสียดสี งานเขียนประเภทนี้จะมีลักษณะการดำเนินอย่างนุ่มนวล และมีการแทรกอารมณ์ขันไว้ด้วย ซึ่งจะแสดงออกได้หลายวิธี เช่น เขียนล้อเลียน เสียดสีด้วยภาพ และมีข้อความประกอบ หรืออาจจะเขียนเป็นเรื่องเป็นราว ซึ่งอาจจะสมมติให้เป็นตัวละคร หรือสมมติสถานการณ์ เช่น สุนทรพจน์ในพิธีเปิดส้วมสาธารณะของฮิวเมอริสต์
 7. แสดงความคิดเห็น และแนะนำ เช่น การทำบรรณนิทัศน์ บทความเสนอแนวคิดและทรรศนะต่างๆ งานเขียนที่แสดงข้อขัดแย้ง หรือแนะนำแนวคิดใหม่ๆ เป็นต้น
 8. เพื่อวิเคราะห์ เช่น วิเคราะห์ข่าว วิเคราะห์บทความ วิเคราะห์เหตุการณ์ต่างๆ
 9. เพื่อวิจารณ์ เช่น วิจารณ์วรรณคดีและวรรณกรรม วิจารณ์คอลัมน์ต่างๆ
- ในหนังสือพิมพ์รายวัน และในวารสาร วิจารณ์ภาพยนตร์ วิจารณ์ละครโทรทัศน์ เป็นต้น
10. ประกาศแจ้งความ เชิญชวน เช่น การเขียนประกาศของทางราชการ องค์การร้านค้า หรือบริษัท การเขียนแจ้งความของทางราชการ การเขียนบัตรเชิญเนื่องในโอกาสต่างๆ

ความสำคัญของการเขียน

กองทัพ เคลือบพนิชกุล (2542, หน้า 124) ได้สรุปถึงความสำคัญของการสอนเขียนคำได้ ดังนี้

1. เป็นเครื่องมือสื่อสาร และสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกันในสังคม
2. เป็นเครื่องวัดความเจริญทางด้านอารยธรรมทางภาษาของมนุษย์ และถ่ายทอดมรดกทางสติปัญญาของมนุษย์
4. เป็นเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าของนักเรียนนักศึกษา และสร้างอาชีพสุจริตที่สำคัญในปัจจุบัน
5. เป็นสิ่งจรรโลงใจแก่สังคมมนุษย์ที่จะให้ความเพลิดเพลินแก่คนเราทุกคน

ผจงวาด พูลแก้ว (2547, หน้า 117) ได้กล่าวไว้ว่า การเขียนมีความสำคัญ ดังนี้

1. เป็นสิ่งที่แสดงออกของความรู้ ความคิด ความรู้สึก และสนองความปรารถนาของมนุษย์ และใช้สำหรับสื่อสารทั้งเรื่องในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต
2. เป็นเครื่องมือสำคัญในการวัดความเจริญทางอารยธรรม วัฒนธรรม ถ่ายทอดมรดก ทางด้านสติปัญญาของมนุษย์ในแต่ละยุคแต่ละสมัย
3. เป็นสื่อที่ช่วยแพร่กระจายความรู้ ความคิด ความเปลี่ยนแปลงแก่คนทุกเพศทุกวัย และเป็นบันทึกทางสังคมที่ให้คุณประโยชน์แก่คนรุ่นปัจจุบัน และอนาคต
4. เป็นงานอาชีพที่สำคัญอย่างหนึ่งในปัจจุบัน

สรุปได้ว่า การเขียนมีความสำคัญอย่างยิ่งในปัจจุบัน อันจะเป็นเครื่องมือสื่อสาร เป็นเครื่อง ถ่ายทอดทางสติปัญญาของมนุษย์ เป็นสื่อที่ช่วยกระจายความรู้ความคิดให้กว้างไกล และได้ รวดเร็ว

สาเหตุ และผลเสียของการเขียนคำผิด

สุริวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2540, หน้า 19) กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้นักเรียนเขียนสะกดคำผิดไว้ว่า

1. ไม่ทราบความหมายของคำ เช่น ครุภัณฑ์ เขียนเป็น กรุพัน บินฑาบาด เขียนเป็น บินฑาบัตร เป็นต้น
2. ใช้แนวเทียบผิด เช่น จ้างง เขียนเป็นจ้านงค์ เพราะเทียบกับคำว่า องค์
3. ออกเสียงผิด เช่น กรวดน้ำ เป็น ตรวน้ำ
4. มีประสบการณ์มาผิด เช่น คำว่าประณีต เขียนเป็นปราณีต เพราะจำมาจากหนังสือพิมพ์
5. ไม่รู้หลักภาษาเช่นเขียนคำสมาสคำว่าธุรกิจเป็นธุรกิจ

ศรีสุดา จริยากุล (2529, หน้า 6) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการเขียนสะกดคำผิดตลอดจน เสนอแนะวิธีป้องกันการเขียนสะกดคำผิดไว้ว่า เกิดจากการสะกดคลั่ง คือ คำบางคำมีวิธีเขียนสอง แบบ ผู้เขียนใช้สองแบบใกล้ ๆ กัน และในการป้องกันความผิดพลาดไม่ให้เกิดการสะกดคำผิดนั้น ทำได้โดยการจดจำ

วรรณิ โสมประยูร (2544, หน้า 157) ได้ศึกษาคำยาก ซึ่งเป็นคำที่นักเรียนส่วนมากเขียนผิด นั้น สาเหตุที่เขียนผิดสรุปได้ดังนี้

1. มีประสบการณ์เกี่ยวกับคำผิด โดยเห็นแบบอย่างที่จะกดผิด
2. ไม่รู้หลักภาษา เช่น ไม่รู้จักการประวิสรรชนีย์ หลักการใช้ ส ศ ษ หลักการใช้สะกด การันต์ หลักการผันวรรณยุกต์ หลักมาตราตัวสะกดและอื่นๆ
3. ไม่ทราบความหมาย เพราะคำไทยมีคำพ้องเสียง ทำให้ความหมายสับสน เช่น กัณฑ์ – กรร ชันท์ – ขรรค์

4. ฟังไม่ชัด เพราะคำไทยมีคำควบกล้ำ เช่น คราว คลอง ครอง เกี้ยก้อม กลอง
5. ไม่สามารถถ่ายทอดคำอธิบายที่มาจากภาษาอังกฤษ ซึ่งเขียนแตกต่างจากเสียงได้ เช่น ซอเล็ก ดอกเตอร์ แท็กซี่
6. ใช้คำที่มี ร ล ผิด เช่น ราว - ลาว ราด - ลาด

สรุปได้ว่า การเขียนสะกดคำผิดเกิดจากสาเหตุ คือ นักเรียนขาดพื้นฐานที่ดี ไม่มีหลักในการสะกดคำ การฝึกฝนไม่เพียงพอ สภาพแวดล้อมสังคม สื่อมวลชน เสนอคำผิด ขาดการสังเกต มีประสบการณ์ผิดๆ ไม่ทราบความหมายของคำ ฟังไม่ชัดเจน และใช้คำผิด ร ล ทำให้นักเรียนเขียนสะกดคำผิด

เกมประกอบการสอนภาษาไทย

ความหมาย

ได้มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของเกมการสอนไว้หลายท่านดังนี้

ทิตนา แคมมณี (2543, หน้า 38) วิธีสอนโดยใช้เกม คือ กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยให้ผู้เรียนเล่นตามกติกาและนำเนื้อหาและข้อมูลของเกม พฤติกรรมการเล่น วิธีเล่น และผลการเล่นเกมของผู้เรียนมาใช้ในการอภิปรายเพื่อสรุปการเรียนรู้

พูนสุข บุญสวัสดิ์ (2527, หน้า 86) กล่าวว่า “เกมและการละเล่นเป็นทั้งกิจกรรมและวิธีการที่สร้างประสบการณ์ให้ผู้เล่นได้เรียนรู้ รับรู้ เกิดความคิด ความเข้าใจ ใช้สติปัญญาฝึกการสังเกต และไหวพริบในการแก้ปัญหา ตลอดจนได้รับความสนุกสนาน เพลิดเพลินและช่วยส่งเสริมให้ผู้เล่นมีความเจริญทางจิตใจและจำเป็นแก่การเป็นพลเมืองดีอีกด้วย”

ลัดดาวัลย์ กันหสุวรรณ (25 30, หน้า 1) ได้ให้ความหมายไว้ว่า “เกม หมายถึงกิจกรรมการเล่นใด ๆ ที่ผู้เล่นจะต้องเล่นตามกติกาที่กำหนดไว้ และจะต้องมีการประเมินความสำเร็จของผู้เล่น

นอกจากนั้น Boocock (อ้างใน มณฑาทิพย์ อุตตปัญญา, 2542, หน้า 47) ได้กล่าวว่า “เกมเป็นกิจกรรมที่สำคัญที่มีกฎ กติกา และวิธีการเล่นที่แน่นอน สามารถเล่นได้ทั้งเป็นกลุ่มหรือคนเดียว มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดความสนุกสนานและฝึกทักษะบางประการให้แก่ผู้เล่น”

จากความหมายของเกมดังกล่าว สรุปได้ว่า เกม หมายถึง กิจกรรมการเล่น หรือ การแข่งขัน เพื่อการเรียนรู้ มีการกำหนดจุดมุ่งหมาย กฎเกณฑ์ กติกา ผู้เล่น วิธีการเล่น การตัดสินผลการเล่นเป็นแพ้หรือชนะ การนำเกมมาประกอบการสอนจะช่วยทำให้ห้องเรียนมีชีวิตชีวา บทเรียนนั้น ๆ

น่าสนใจไม่รู้สึกเบื่อหน่าย ก่อให้เกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน นักเรียนมีโอกาสใช้ปฏิภาณไหวพริบของตน สามารถจำคำได้ง่าย และจำได้นาน นอกจากนี้การที่เด็กได้เล่นเกมจะได้รับความรู้ทางวิชาการและแล้วยังช่วยพัฒนาสติปัญญาตลอดจนความเจริญเติบโต ของร่างกายอีกด้วย

ประเภทของเกม

ลัดดาวัลย์ กันหสุวรรณ (2530, หน้า 18) ได้กล่าวเกี่ยวกับการจำแนกประเภทของเกมว่า

1. จำแนกตามวัสดุที่ใช้แบ่งออกได้เป็น 2 แบบคือ
 - 1.1 เกมที่ใช้วัสดุประกอบ เป็นการนำวัสดุ อุปกรณ์การเล่น เช่น เกมปิงโก เกมลูกเต๋า
 - 1.2 เกมที่ไม่ใช้วัสดุประกอบ ได้แก่ เกมใบ้คำ เกมทายภาพ
 2. จำแนกตามจำนวนผู้เล่นในการจำแนกเกมตามจำนวนผู้เล่นแบ่งได้ 3 แบบคือ
 - 2.1 เกมบุคคลมีลักษณะการเล่นจะเล่นเพียงคนเดียว เช่น เกมอักษรไขว้ เกมต่อภาพ
 - 2.2 เกมที่เล่นเป็นทีม เป็นเกมที่ต้องการการทำงานเป็นกลุ่ม มีการช่วยเหลือกันภายในทีม เช่น เกมห่วงโซ่อาหาร
 3. จำแนกตามลักษณะการเล่นเกมที่จำแนกตามลักษณะการเล่นแบ่งได้ดังนี้
 - 3.1 เกมแข่งขัน เป็นลักษณะการเล่นที่ต้องการแข่งขันเพื่อผลแพ้-ชนะ ซึ่งเป็นเกมส่วนใหญ่ที่นำมาเล่นเสมอ
 - 3.2 เกมสำหรับกลุ่มสัมพันธ์ เป็นเกมที่นำมาใช้ในการสร้างความสัมพันธ์กลุ่มและรวมถึงเกณฑ์ที่นำมาใช้เพื่อการวิเคราะห์และการเรียนรู้กระบวนการกลุ่มได้
- จากประเภทของเกมดังกล่าวพอสรุปได้ว่า เกมสามารถจำแนกได้จากจำนวนผู้เล่นคือ ประเภทกลุ่ม เป็นรายบุคคล หรือการจำแนกตามลักษณะการเล่นคือเป็นที่เล่น เพื่อการแข่งขัน หรือการเล่นเพื่อความสัมพันธ์กลุ่มและเกมที่จำแนกตามวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้เป็นเกมใช้วัสดุหรือเกมที่ไม่ใช้วัสดุ

ประโยชน์ของการนำเกมมาใช้ประกอบการสอน

การนำเกมมาประกอบการสอนภาษาไทยเป็นสิ่งที่เร้าความสนใจเด็กให้เกิดการอยากเรียนรู้ และช่วยฝึกทักษะให้ดีขึ้น อัจฉรา ชีวพันธ์ (2530, หน้า 3) ได้กล่าวว่าประโยชน์ของเกม ประกอบการสอนภาษาไทยมีดังนี้

1. ทำให้เด็กเกิดการพัฒนาทางด้านความคิด
2. ช่วยส่งเสริมและฝึกทักษะทางด้านภาษา
3. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกถึงความสามารถ
4. ช่วยประเมินผลการเรียน
5. ให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานและผ่อนคลายความตึงเครียด
6. จูงใจและเร้าความสนใจผู้เรียน
7. ส่งเสริมความสามัคคีเอื้อเฟื้อ เผื่อแผ่
8. ฝึกความรับผิดชอบและการปฏิบัติตามกฎระเบียบ

9. ทำให้ครูเห็นพฤติกรรมผู้เรียนได้ชัดเจนขึ้น

10. เป็นกิจกรรมนำเข้าสู่บทเรียน เสริมบทเรียน สรุปบทเรียน

วีณา วโรตมะวิชญ (253 , หน้า 217) ได้กล่าวว่าประโยชน์ของเกมประกอบการสอนภาษาไทยมีดังนี้

1. ทำให้บทเรียนน่าสนใจ ผู้เรียนมีความสนุกสนานช่วยให้บรรยากาศเป็นธรรมชาติ
2. ช่วยให้ผู้เรียนมีชีวิตชีวาผู้เรียนไม่เบื่อหน่าย
3. ช่วยเสริมทักษะด้านต่าง ๆ
4. ช่วยส่งเสริมให้เกิดความคิดสร้างสรรค์
5. ทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง

จากประโยชน์ของเกมดังกล่าวสรุปได้ว่า ประโยชน์ของเกมคือ การกระตุ้นและเร้าความสนใจให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานในการเรียนได้ฝึกทักษะด้านต่างๆ และทำให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น ได้มีความรับผิดชอบและความสามัคคี

เทคนิคและวิธีการนำเกมมาใช้

อัจฉรา ชิวพันธ์ (2530 , หน้า 4-5) เทคนิคและวิธีนำเกมมาใช้ประกอบการสอนภาษาไทย

1. เกมต้องมีส่วนให้ความมุ่งหมายสัมฤทธิ์ผล
2. ต้องช่วยฝึกฝน ทบทวนบทเรียน
3. ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เกิดประโยชน์และเห็นคุณค่าในการเรียน
4. ถ้าเป็นเกมใหม่ครูต้องแนะนำจุดมุ่งหมายและวิธีการเล่น
5. การเล่นเกมแต่ละครั้งต้องเน้นให้ผู้เรียนเล่นตามกติกาและมีการสาธิตที่ถูกต้องให้ผู้เรียนดู
6. กำหนดเวลาให้แน่นอนไม่เล่นล่าช้า
7. การแบ่งหมู่เล่นต้องคละกันระหว่างคนอ่อนและคนเก่ง
8. ครูต้องมีส่วนเน้นการมีน้ำใจและช่วยเหลือภายในกลุ่ม
9. ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดอุปกรณ์และคิดเกมใหม่ ๆ มาเล่น
10. การเล่นที่มีวัตถุประสงค์ควรเก็บไว้อย่างเป็นระเบียบ

จากการได้กล่าวมาเรื่องเทคนิคการเล่นเกมนี้อาจสรุปได้ว่า ก่อนการเล่นครูต้องแจ้งจุดมุ่งหมายให้ชัดเจนและและวิธีการเล่นตามกติกามีน้ำใจช่วยเหลือเพื่อนภายในกลุ่ม

กติกา

ดนุ จิระเดชากุล (2542, หน้า 77) ได้ให้หลักของกติกา คือเกณฑ์หรือกติกาในการเล่นเกมนั้นควรให้เข้าใจว่าอยู่ในรูปของข้อตกลง ไม่ถือว่าเป็นกติกาตายตัว กล่าวคือ เมื่อมีผู้ทำผิดจะต้องมีความผิดเหมือนในการเล่นกีฬา เพราะจะทำให้บรรยากาศการเล่นเสียไป และกติกาในการเล่นจะต้องสามารถอนุโลม ยืดหยุ่นได้ตามสถานการณ์

แนวคิดทฤษฎีและจิตวิทยาที่เกี่ยวข้อง

ทศนา แหมมณี (2550, หน้า 51) ได้ศึกษาหลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน ดังต่อไปนี้

ทฤษฎีการเชื่อมโยงของ Thorndike (Thorndike's Classical Connectionism)

Thorndike เชื่อว่าการเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง ซึ่งมีหลายรูปแบบ บุคคลจะมีการลองผิดลองถูก (Trial and Error) ปรับเปลี่ยนไปเรื่อยๆ จนกว่าจะพบรูปแบบการตอบสนองที่สามารถให้ผลที่พึงพอใจมากที่สุดเมื่อเกิดการเรียนรู้แล้ว บุคคลจะใช้รูปแบบการตอบสนองที่เหมาะสมเพียงรูปแบบเดียว และจะพยายามใช้รูปแบบนั้นเชื่อมโยงกับสิ่งเร้าในการเรียนรู้ต่อไปเรื่อยๆ

กฎการเรียนรู้ของ Thorndike สรุปได้ดังนี้

1. กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีถ้าผู้เรียนมีความพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจ
2. กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) การฝึกหัดหรือกระทำบ่อยๆ ด้วยความเข้าใจจะทำให้การเรียนรู้นั้นคงทนถาวร ถ้าไม่ได้กระทำซ้ำบ่อยๆ การเรียนรู้จะไม่คงทนถาวร และในที่สุดอาจลืมได้
3. กฎแห่งการใช้ (Law of Use and Disuse) การเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง ความมั่นคงของการเรียนรู้จะเกิดขึ้น หากได้มีการนำไปใช้บ่อยๆ หากไม่มีการนำไปใช้อาจมีการลืมเกิดขึ้นได้
4. กฎแห่งผลที่พึงพอใจ (Law of Effect) เมื่อบุคคลได้รับผลที่พึงพอใจย่อมอยากจะเรียนรู้ต่อไป แต่ถ้าได้รับผลที่ไม่พึงพอใจจะไม่อยากเรียนรู้ ดังนั้นการได้รับผลที่พึงพอใจจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องผู้ศึกษาได้ศึกษาเกี่ยวกับผลงานของการเขียนคำโดยใช้เกม มีดังนี้

ปริญญ ชีววิทยาพันธ์ (2536) ได้ศึกษาผลการใช้เกมการแข่งขันที่เพื่อการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังและการพูดของนักเรียนสูงกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญระดับ .01

มณฑาทิพย์ อัดตปัญญาโย (2542) ได้สร้างเกมเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำภาษาไทยก่อนและหลังเรียนโดยใช้เกม ของนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาไทยสูง ปานกลาง และต่ำ ผลการวิจัยปรากฏว่าคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาไทยสูง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ลักกะณา เสโนฤทธิ์ (2551) ได้ศึกษาผลการจัดกิจกรรมเกมการศึกษาที่มีต่อพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย ผลปรากฏว่าคะแนนพฤติกรรมทางสังคมโดยเฉลี่ยรวม มีการเปลี่ยนแปลงไปในทางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย แยกเป็นรายด้าน ได้แก่ การช่วยเหลือ การแบ่งปัน การยอมรับผู้อื่น โดยค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมทางสังคม ด้านการช่วยเหลือมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านการแบ่งปันและการยอมรับ มีการเปลี่ยนแปลงในทางที่เพิ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P < .01$

เสงี่ยม เวียงคำ (2550) ได้ศึกษาผลการใช้เกมในการพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ทักษะการเขียนสะกดคำยาก โดยใช้เกมนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80.30 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 60

อมรรัตน์ อุณเรื่อน (2545) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้เกมการแข่งขันเป็นทีม กับนักเรียนที่เรียนแบบปกติและเปรียบเทียบคะแนนการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มเก่ง ปานกลาง อ่อน โดยใช้เกมการแข่งขันเป็นทีม ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้เกมการแข่งขันเป็นทีมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบปกติมีนัยสำคัญที่ .05

อมรลักษณ์ นามโยธา (2543) ได้ศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยและความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้เกมการแข่งขันเป็นทีม ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้เกมการแข่งขันเป็นทีม มีผลสัมฤทธิ์ทางความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญระดับ .01